

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

P-671/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Slavice Hampshire iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 11, OIB 87717617690, zastupane po punomoćniku Ranku Zatezalo, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB 52508873833, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 19. lipnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, 27.srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I.Utvrđuje se ništetnom dio odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu br. 316237 zaključenog dana 25.04.2017. godine i dio čl. II Dodatka takvom Ugovoru od 28.04.2017. između tužiteljice Slavice Hampshire iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, kao korisnika kredita i Societe Generale - Splitske banke d.d. (prednika tužene OTP BANKE d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833) kao kreditora, koja glasi:

“Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 240 EUR (slovima dvijestotinečetdeset eura) u kunsjoj protuvrijednosti i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita..”.

II.Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833 da tužiteljici Slavici Hampshire iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, isplati iznos od 158,63 EUR (stopedesetosameura šezdeset

tricenta) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28. travnja 2017. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023 godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku od 15 dana.

III.Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833 da tužiteljici Slavici Hampshire iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, naknadi troškove postupka u iznosu od 138,27 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 27. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužiteljica je 21.travnja 2026. podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da tužitelj kao korisnik kredita i Splitska banka d.d. (pravni prednik tuženika), dana 25.04.2017. godine zaključili su Ugovor o kreditu br. 316237 kojim kreditor stavlja na raspolaganje korisniku kredita iznos od 42.671,15 EUR u kunskoj protuvrijednosti, kao i Dodatak takvom Ugovoru dana 28.04.2017. godine. Ugovorom i pripadajućim Dodatkom određeno je da je korisnik kredita dužan kreditoru vratiti kredit u roku od 144 mjeseca, kao i plaćati redovnu kamatu u visini od 2,89 %. Člankom 7. citiranog Ugovora i Dodatka određeno je da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 240 EUR u kunskoj protuvrijednosti koj se plaća jednokratno prije korištenja kredita. Dana 28.04.2017 godine tužiteljica je u skladu s odredbom čl. 7. Ugovora o kreditu, prije realizacije kredita, uplatila iznos od 1.195,24 kn (158,63 EUR) sa svrhom doznake trošak obrade kredita. Tužiteljici je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu nametnut tipski Ugovor u kojem joj je nametnuta obveza uplate naknade za obavljanje bankarskih usluga, uz napomenu da tužiteljici nije dana mogućnost bilo kakovog pregovaranja ili

utjecaja na takove odredbe Ugovora i Odluke tuženika. Tom prilikom, uz navedeno, tužiteljici kao potrošaču, od strane tuženika nije prezentirano na što se točno trošak naknade odnosi, niti stvarnom razlogu plaćanja, unatoč činjenici da kredit bez takove Ugovorne odredbe i same uplate nije mogla dobiti. Prema odredbi čl. 81. sv. 1. Zakona o zaštiti potrošača, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu potrošača. U stavku 2. istog članka utvrđuje se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ukoliko je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tužiteljica smatra da joj je tuženik povrijedio interese i prava kao potrošača kada je u čl. 7. Ugovora o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga u visini od 1,05 % od odobrenog kredita jednokratno, jer o istoj odredbi se nije pregovaralo, niti je tužiteljici dana mogućnost pregovaranja, što uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužiteljice. Stoga tužiteljica smatra da dio odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu iz toč. 1., koji se odnosi na tužiteljčinu obvezu uplate naknade prema Odluci banke, koja nije dovoljno precizirala razloge i njezinu krajnju svrhu, dok se isto nije moglo utvrditi niti iz Odluka tuženika, je nezakonita i ništetna. Slijedom prednjega tužiteljica predlaže da u skladu s odredbama s čl. 81. sv.1. i 2., 84., Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u svezi s odredbama čl. 323. ZOO-a nakon provedene rasprave, naslovljeni sud donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se ništetnom dio odredbe čl. 7. Ugovora o kreditu br. 316237 zaključenog dana 25.04.2017. godine i dio čl. II Dodatka takvom Ugovoru od 28.04.2017. između tužiteljice, SLAVICE HAMPSHIRE iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, kao korisnika kredita i Societe Generale - Splitske banke d.d. (prednika tužene OTP BANKE d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833) kao kreditora, koja glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 240 EUR (slovima dvijestotinečetdeset eura) u kunsjoj protuvrijednosti i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita..".

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833 da tužiteljici SLAVICI HAMPSHIRE iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, isplati iznos od 158,63 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 28.04.2017. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. godine do 29.12.2023 godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena te od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a

za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku od 15 dana

III. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d., Split, Domovinskog rata 61., OIB 52508873833 da tužiteljici SLAVICI HAMPSHIRE iz Osijeka, Naselje Stanka Vraza 3., OIB 87717617690, naknadi troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja, do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti su neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Navodi da tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, a koji prigovor se detaljno razrađuje u nastavku ovog odgovora na tužbu. Stoga tuženik ovdje ističe prigovor zastare potraživanja kako slijedi:

Naknada štete: Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao.

Povrat mjesečnih anuiteta: Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju

zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.

Stjecanje bez osnove: Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 25.04.2017.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“

Tuženik navodi da dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (26.04.2017.g.), a tužba je podnesena tek 21.04.2026.g.

Nadalje navodi da u odnosu na navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl.7., stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja.

Tuženik navodi da je dakle, potpuno jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 21.04.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju

zastarjelo. Naime, člankom 225. ZOO-a jasno je propisano: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u dopis OTP banke od 19.03.2026., Ugovor o kreditu, Dodatak br.1. ugovora o kreditu, te saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke.

4. Provedenim dokazima utvrđeno je da su tužiteljica kao korisnik kredita i prednik tuženika Societe generale - Splitska banka d.d., kao kreditor sklopili 25. travnja 2027 Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava br. 316237 kojim kreditor stavlja na raspolaganje korisniku kredita iznos od 42.671,15 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju HNB vrijedećem za EUR na dan korištenja kredita.

Namjena kredita je za refinanciranje stambenog kredita za kupnju stana za stanovanje (čl.3)

Rok otplate kredita je 144 mjeseca (čl.4.).

Člankom 7. citiranog Ugovora određeno je da javnobilježničke troškove kao i sve ostale izdatke nastale sastavljanjem ili izvršenjem ovog ugovora i eventualnih njegovih dodataka, te izdatke nastale zbog nepravovremene otplate kredita, snosi korisnik kredita. Korisnik kredita dužan je platiti i ostale naknade u skladu s Tarifom za poslove s građanima.

5. Tužiteljica i prednik tuženika sklopili su i Dodatak br.1. Ugovora o kreditu br. 316237 dana 28. travnja 2017. godine. kojim se mijenja čl.7., tako da u tom dijelu glasi: NAKNADE I IZDACI:

1. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 240,00 EUR (slovima: dvjestočetdeset) u kunskoj protuvrijednosti i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita.

2. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.

3. Javnobilježničke troškove kao sve ostale izdatke nastale sastavljanjem ili izvršenjem ovog ugovora i eventualnih njegovih dodataka, te izdatke nastale zbog nepravovremene otplate kredita, snosi korisnik kredita. Korisnik kredita dužan je platiti i ostale naknade u skladu s Tarifom za poslove s građanima.

6. Nije sporna pasivna legitimacija tuženika.

7. Nije sporno da je po predmetnom ugovoru o kreditu naplaćena naknada za trošak obrade kredita u iznosu od 1.195,24 HRK (stranica 6 spisa), što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 158,64 EUR.

8. Tužiteljica Slavica Hampshire, izjavila je saslušana u svojstvu stranke da misli da je to bilo 2017. godine, trebala su joj sredstva za kupovinu stana te se odlučila za podizanje kredita. Odlučila se podići kredit u Splitskoj banci. Dobila je ugovor da pročitati, radilo se o tipskom ugovoru koji ugovor je pročitala. Uočila je odredbu o naknadi za obradu kredita, te joj je također rečeno usmeno da mora platiti tu naknadu jer inače ne može dobiti kredit. Naknadu je odmah platila kod sklapanja ugovora o kreditu. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bila je u radnom odnosu u KBC Osijek. Nije imala privatnu firmu niti obrt. Sredstva kredita je utrošila u kupovinu

stana u kojem stanu stanuje. Kredit je sama otplaćivala i još ga otplaćuje. Kod sklapanja ugovora o kreditu nije joj objašnjeno po kojim parametrima će naknada za obradu kreditnog zahtjeva otplaćivati. Sjeća se da je išla sa ugovorom i kod javnog bilježnika ali joj ni tamo nije ništa objašnjavano vezano za odredbe ugovora. Na pitanje punomoćnika tuženika da li je pročitala Dodatak broj 1 ugovora o kreditu gdje je naveden iznos naknade od 240 eura, tužiteljica je izjavila da je pročitala ali nije mogla reagirati jer ne može dići kredit ako to neplati. Na pitanje punomoćnika tuženika da li je prilikom transakcije iznosa kredita koji je odobren od strane banke primijetila da joj je umanjen iznos kredita, tužiteljica je izjavila da nije jer je naknadu platila odmah (stranica 30 spisa).

9.Odredbom čl.322 ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

10.Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.),ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

11.Temeljem odredbe čl. 327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

12.Odredbom članka 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014, 110/2015, 14/2019, 19/2022) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.). Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (st.2.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Člankom 55. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

13.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj dijela odredbe čl. 7. predmetnog ugovora o kreditu i dijela čl. II. Dodatka tom ugovoru, kojima je određeno da korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva kako je naprijed navedeno, za navesti je da navedenim ugovorom ,niti Dodatkom br.1. ugovora nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova za obradu kreditnog zahtjeva, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate troškova za obradu kreditnog zahtjeva tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta, te tuženik nije dokazao da je pojedinačno pregovarano

o spornoj odredbi, niti da plaćeni iznos odgovara stvarno pruženim uslugama i eventualno nastalim troškovima.

14.S obzirom na izloženo, te da su predmetni Ugovor i Dodatak br.1.ugovora sačinjeni na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove u svezi obrade kreditnog zahtjeva. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu utuženog iznosa koji je tužiteljica platila na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, te je naloženo tuženiku platiti tužiteljici utuženi iznos, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja troškova za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog Ugovora o kreditu i Dodatka br.1. ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.,Županijski sud u Splitu broj Gž-3322/2024-2 od 1.prosinca 2024.).

15.U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio je Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

15.1.Stoga prigovor zastare u konkretnom slučaju nije osnovan.

16.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP.

16.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 138,27 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) 25 bodova, i za zastupanje na ročištu kod suda 19.06.2026. (Tbr.9.t.1.)u visini od 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudske pristojbe na tužbu 13,27 EUR.

17.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

18.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 27.srpnja 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-45a97**

Kontrolni broj: **05ed6-99bdc-6e721**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.